

[Svend E. Johansen.]

ham til Last; har der været uredelige Forhold i Selskaberne, skal Elith Jensen paa en eller anden Maade have Oprejsning. — Dette er bekræftet ved Byretsdom af 24. Maj 1940. Dommen blev ikke appelleret af Anklagemyndigheden. For Embedsmændene: Politi og Advokaturer, og for Justitsministeriet er Forholdet det, at „Forenede danske Motorejere“-Sagen, sammenholdt med Søjlehus-Sagen og Skt. Hans-Sagen, aabenbarer en beskyttende Tendens fra Myndighedernes Side, naar det drejer sig om — som det har vist sig — berettigede Klager over officielle eller halv-officielle Institutioner, en Tendens, der tilsyneladende ganske mangler, naar det er private Borgere, det drejer sig om.

Derfor maa Embedsmændenes Forhold til „Forenede danske Motorejere“-Sagen undersøges og undersøges til Bunds, ikke mindst af den Grund, at Staten maa have Regres over for de forsømmelige Embedsmænd med Hensyn til Erstatningen til Elith Jensen; men først og fremmest maa Undersøgelsen baseres paa Hensynet til den almindelige Retssikkerhed, som i de Tilfælde, jeg har nævnt, saa sørgeligt er tilsidesat.

Jeg skal senere under Forhandlingen stille Forslag om en saadan Undersøgelse.

Justitsministeren (Unmack Larsen):

Efter hele det Standpunkt, jeg har taget til denne Sag, kan jeg ikke inlde mig paa nogen som helst Diskussion om Detailler. Naar denne Sag, denne ulykkelige Sag, skal henvises til Afgørelse og til Redegørelse af en speciel Ret, saa maa jeg, der i Virkeligheden, som jeg sagde før, er Part i Sagen, undlade at tage Standpunkt til de forskellige Ting, som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen kom ind paa, for alle de Ting vil jo, gaar jeg ud fra, nøje blive belyst af den Ret eller det Nævn, der kommer til at beskæftige sig med Sagen.

Mit personlige Standpunkt i Sagen har vist tilstrækkeligt skinnet igennem de Udtalelser, jeg er kommet med. Jeg har gentagne Gange brugt Udtrykket: en ulykkelig Sag. Den er ulykkelig, fordi den har faaet et saa stort Omfang og beskæftiger saa mange Mennesker paa et Tidspunkt, da vi alle har ogsaa andre Ting at beskæftige os med, og den er ulykkelig, fordi den angaar en Mands Skæbne, og den Mand — det er jeg ikke bange for at sige rent ud, selv om jeg ikke skal tage Standpunkt — maa paa en eller anden Maade, under en eller anden Form have Oprejsning. Men dette overlader jeg ganske rolig til den Afgørelse, der nu

skal træffes af uvildige danske Embedsmænd.

Jeg kan ikke lade de stærke Ord staa uimodsagt, som det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen retter imod danske Embedsmænd og imod det danske Justitsministeriums Embedsmænd. Det er dog saaledes, at hver Embedsmand i det danske Justitsministerium handler ud fra den højeste Uddannelse, der gives herhjemme, den højeste Kultur, den højeste Viden og træffer sine Afgørelser efter sin bedste Overbevisning og efter det sagligste Skøn, han er i Stand til at anlægge. Dette ønsker jeg at sige, og dette ønsker jeg at betone: at det danske Justitsministeriums Embedsmænd — det føler jeg mig ganske overbevist om, og det har jeg ogsaa set i den Tid, jeg har været beskæftiget i det danske Justitsministerium — aldrig paa noget Punkt har skelet til, om det behagede mig som socialdemokratisk Minister eller ej, at denne eller hin Afgørelse blev truffet. Disse Afgørelser har altid været truffet ud fra det rent saglige Skøn; og uden at jeg skal komme ind paa Sagen her — og jeg kan ikke komme ind paa den —, vil jeg dog sige, at jeg nærer den sikre Overbevisning, at saaledes er Afgørelsen ogsaa truffet i denne Sag.

Vagn Bro: Den Sag, her forelægges, har gennem en Aarrække været stærkt omtalt i Pressen, men de egentlige Aktstykker har jeg i hvert Fald ikke haft Lighed til at gøre mig bekendt med. Det kan ikke nægtes — hvad ogsaa har dannet Grundlaget for den ærede Forespørgers (Svend E. Johansen) Udtalelser —, at Byretsdommen af Maj dette Aar betyder et Vendepunkt i denne Sag og har afgivet et uomtvisteligt Grundlag for Repræsentant Elith Jensens Krav paa Erstatning.

Fra mit Partis Side kan vi anerkende de Udtalelser, som baade den tidligere højtærede Justitsminister og den nuværende højtærede Justitsminister har fremsat, og som den højtærede Justitsminister nu i det sidste Indlæg har fremsat i forstærket Form. Jeg for min Part vil ikke bestride, at det er den rette Vej, Ministeren har anvist, med en særlig — om jeg saa maa sige: speciel — Voldgiftsret. Jeg vil dog gerne have Lov til at sige — det har jeg allerede haft Lejlighed til som mit Partis Ordfører i en tidligere Sag, som vi har drøftet, med det samme ærede Medlem som Forespørger —, at det er ikke ret og rimeligt, at Tinget paa staaende Fod tager Standpunkt. Der knytter sig et stort Ansvar til det Standpunkt, Folketinget og de enkelte Medlem-